Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
J. RICHARD DE LA TOUR
представено на 15 юли 2021 година [1]

Дело C-431/20 P

Carlo Tognoli,
Emma Allione,
Luigi Alberto Colajanni,
Claudio Martelli,
Luciana Sbarbati,
Carla Dimatore, в качеството на наследник на Mario Rigo,
Roberto Speciale,
Loris Torbesi, в качеството на наследник на Eugenio Melandri,
Luciano Pettinari,
Pietro Di Prima,
Carla Barbarella,
Carlo Alberto Graziani,
Giorgio Rossetti,
Giacomo Porrazzini,
Guido Podestà,
Roberto Barzanti,
Rita Medici,
Aldo Arroni,
Franco Malerba,
Roberto Mezzaroma
срещу

Европейски парламент

„Обжалване — Единен статут на членовете на Европейския парламент — Членове на Европейския парламент, избрани от италиански избирателни райони — Изменение на пенсионните права от Европейския парламент — Обжалваем акт — Понятие — Задължителни правни последици — Изявление за изменение на жалбата — Допустимост“

[1] Език на оригиналния текст: френски.

I. Въведение

1. С жалбата си пред Съда г-н Carlo Tognoli и другите жалбоподатели искат отмяната на определение на Общия съд на Европейския съюз от 3 юли 2020 г., Tognoli и др./Парламент [2], с което Общият съд отхвърля като явно недопустими жалбите им за отмяна на известията от 11 април 2019 г., изготвени от началника на отдел „Възнаграждения и социалноосигурителни права на членовете на ЕП“ в генерална дирекция (ГД) „Финанси“ на Европейския парламент относно адаптирането на размера на получаваните от тях пенсии [3] вследствие на влизането в сила на 1 януари 2019 г. на Решение № 14/2018 на Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (Председателско бюро на Камарата на депутатите, Италия) [4].

2. Срещу тези известия, адресирани до няколко бивши членове на Европейския парламент или до техните наследници, са подадени множество жалби пред Общия съд, който ги обявява за явно недопустими. Съдът е сезиран с жалби срещу тези постановени на една и съща дата аналогични актове на Общия съд [5].

3. Така Съдът трябва да се произнесе по условията, при които могат да се подават жалби срещу решенията на Парламента в областта на преразглеждането на пенсиите на неговите членове — решения, приети в рамките на административно производство, което не е предмет на специална правна уредба.

4. Основната част от разсъжденията, породени от тази жалба и от жалбата по дело C-408/20 P, които Съдът е решил да разгледа заедно, ще се отнася до понятието „обжалваем акт“ по смисъла на член 263 ДФЕС [6].

II. Правна уредба

5. Член 86 от Процедурния правилник на Общия съд [7] гласи:

„1. Когато акт, чиято отмяна се иска, е заменен или изменен с друг акт, който има същия предмет, жалбоподателят може преди приключване на устната фаза на производството или преди решението на Общия съд да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството, да измени жалбата, за да вземе предвид това ново обстоятелство.

[2] T-395/19, T-396/19, T-405/19, T-408/19, T-419/19, T-423/19, T-424/19, T-428/19, T-433/19, T-437/19, T-443/19, T-455/19, T-458/19—T-462/19, T-464/19, T-469/19 и T-477/19, непубликувано, наричано по-нататък „обжалваното определение“, EU:T:2020:302.

[3] Вж. точка 11 от настоящото заключение.

[4] Наричано по-нататък „Решение № 14/2018“.

[5] Освен жалбата по настоящото производство едновременно се разглежда и жалбата, подадена от друг бивш европейски депутат (дело Poggiolini/Парламент (C-408/20 P) срещу определение от 3 юли 2020 г., Falqui и Poggiolini/Парламент (T-347/19 и T-348/19, непубликувано, EU:T:2020:303). Висящи са и образуваните по жалби производства по дело Coppo Gavazzi и др./Парламент (C-725/20 P) и дело Santini и др./Парламент (C-198/21 P) във връзка с идентични известия от 11 април 2019 г. и от 8 май 2019 г. Жалбите са подадени съответно срещу решения от 15 октомври 2020 г., Coppo Gavazzi и др./Парламент (T-389/19—T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19—T-414/19, T-416/19—T-418/19, T-420/19—T-422/19, T-425/19—T-427/19, T-429/19—T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19—T-442/19, T-444/19—T-446/19, T-448/19, T-450/19—T-454/19, T-463/19 и T-465/19, EU:T:2020:494) и от 10 февруари 2021 г., Santini и др./Парламент (T-345/19, T-346/19, T-364/19—T-366/19, T-372/19—T-375/19 и T-385/19, непубликувано, EU:T:2021:78). В ход е писмената фаза на тези производства.

[6] До това понятие се отнася първото основание за обжалване по настоящото производство и второто основание за обжалване по дело C-408/20 P. Анализът ми по тези две дела ще бъде представен по идентичен начин.

[7] Достъпен на интернет адрес: https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2018-11/version_consolidee_rp_propre.pdf.

[...]

6. Без да се предопределя съдържанието на решението на Общия съд по допустимостта на изявлението за изменение на жалбата, председателят дава срок на ответника за отговор по изявлението за изменение.

7. Председателят дава срок на встъпилите страни, ако има такива, да допълнят изявленията си при встъпване с оглед на изявлението за изменение на жалбата и на писмения отговор. За тази цел изявлението за изменение и писменият отговор се връчват едновременно на встъпилите страни“.

III. Обстоятелствата по спора

6. Обстоятелствата по спора са изложени в точки 1—9 от обжалваното определение и могат да бъдат обобщени, както следва.

7. Като избрани в Италия бивши членове на Парламента или преживели съпрузи на такива членове жалбоподателите получават пенсия за осигурителен стаж и възраст, отпусната въз основа на Правилника за изплащане на разноски и надбавки на членовете на Европейския парламент, или наследствена пенсия.

8. С Решение № 14/2018 от 12 юли 2018 г. Председателското бюро на Камарата на депутатите приема да бъде преизчислен съгласно системата на вноските размерът на пенсиите на бившите членове на тази камара, отнасящи се за годините мандат до 31 декември 2011 г.[8] Въз основа на него, считано от 1 януари 2019 г., е намален размерът на пенсиите, изплащани на тези членове или на техните преживели съпрузи.

9. Чрез отбелязване върху пенсионните им фишове за януари 2019 г. Парламентът уведомява жалбоподателите за възможността размерът на пенсиите им да бъде преразгледан в изпълнение на Решение № 14/2018 и това преразглеждане евентуално да даде основание за събиране на недължимо платените суми.

10. С недатирано известие на началника на отдел „Възнаграждения и социалноосигурителни права на членовете на ЕП“ в ГД „Финанси“ на Парламента, приложено към пенсионните фишове на жалбоподателите за февруари 2019 г., жалбоподателите са осведомени, че:

– правната служба на Парламента е потвърдила, че в техния случай Решение № 14/2018 се прилага автоматично,

– след като получи необходимата информация от Camera dei deputati (Камара на депутатите, Италия), Парламентът ще ги уведоми за определения им нов размер на пенсията и ще удържи евентуалната разлика през следващите дванадесет месеца, и

– окончателният размер на пенсията им ще бъде определен с изричен акт, срещу който може да се подаде възражение на основание член 72 от Решение на Бюрото на Европейския парламент от 19 май 2008 година и от 9 юли 2008 година за установяване

[8] В точка 3 от обжалваното определение се уточнява, че законосъобразността на Решение № 14/2018 понастоящем се разглежда от Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Правораздавателен съвет към Камарата на депутатите, Италия).

на мерки по прилагане на устава на членовете на Европейския парламент [9], или жалба за отмяна на основание член 263 ДФЕС.

11. С известията от 11 април 2019 г. [10] този началник на отдел уведомява жалбоподателите, че както вече е обявил в известието си от февруари 2019 г.:

– размерът на пенсията им ще бъде адаптиран, като се съобрази с извършеното с Решение № 14/2018 намаляване на аналогичните пенсии, които се изплащат в Италия на бившите национални депутати от април 2019 г. с обратна сила, считано от 1 януари 2019 г., на основание на изпратените като приложение към тези известия проекти за преизчисляване на пенсиите, и

– жалбоподателите разполагат с тридесетдневен срок от получаването на посочените известия, в който да представят становище, като при липса на становище последиците от тези известия щели да се считат за окончателни, и по-специално щели да са основание да се изиска връщане на недължимо получените суми за месеците от януари до март 2019 г.

12. С електронни писма, изпратени между 13 май и 4 юни 2019 г., жалбоподателите представят становищата си пред компетентната служба на Парламента.

13. С електронни писма, изпратени между 22 май и 24 юни 2019 г., Парламентът потвърждава получаването на тези становища и уведомява жалбоподателите, че ще получат отговор, след като бъдат разгледани техните доводи.

14. С писма от периода между 20 юни и 23 юли 2019 г., т.е. след подаването на първоинстанционните жалби от жалбоподателите [11], началникът на отдел „Възнаграждения и социалноосигурителни права на членовете на ЕП“ в ГД „Финанси“ на Парламента посочва, че изпратените от тях становища не съдържат данни, които да обосновават преразглеждане на изразената в спорните известия позиция на Парламента, и че следователно размерът на пенсиите и съответният план за събиране на недължимо платеното, така както са преизчислени и съобщени като приложение към тези известия, са станали окончателни към датата на връчване на тези решения.

15. Към датата на обжалваното определение обаче Парламентът не се е произнесъл окончателно по положението на г-н Eugenio Melandri (дело T-437/19) поради неговите специфични особености.

IV. Производството пред Общия съд и обжалваното определение

16. Между 28 юни и 8 юли 2019 г. жалбоподателите подават в секретариата на Общия съд жалби за отмяна на спорните известия.

[9] ОВ C 159, 2009 г., стр. 1.

[10] Наричани по-нататък „спорните известия“.

[11] Вж. точка 16 от настоящото заключение. В едно-единствено дело, това на г-жа Emma Allione (дело T-396/19), отговорът на Парламента от 20 юни 2019 г. е изпратен преди подаването на жалбата на 28 юни 2019 г. Вж. в това отношение точки 10 и 12 от обжалваното определение.

17. С отделни актове от 16, 19 и 24 септември 2019 г. Парламентът повдига възражение за недопустимост на тези жалби.

18. Между 19 септември и 4 октомври 2019 г. жалбоподателите, с изключение на г-жа Allione (дело T-396/19) и г-н Melandri (дело T-437/19), подават изявления за изменение на жалбите си. Между 15 и 28 октомври 2019 г. Парламентът представя становище по тези изявления.

19. Между 3 и 12 ноември 2019 г. жалбоподателите, с изключение на г-н Melandri (дело T-437/19) [12], представят становищата си по повдигнатите от Парламента възражения за недопустимост на жалбите.

20. С определения от 10 декември 2019 г. Общият съд решава да се произнесе по възраженията за недопустимост с решението по същество. На 27 и 28 януари 2020 г. Парламентът представя писмена защита.

21. На 3 февруари 2020 г. Общият съд решава, че втора размяна на писмени становища не е необходима.

22. С обжалваното определение, постановено на основание член 126 от Процедурния правилник, Общият съд отхвърля посочените жалби като явно недопустими.

23. На първо място, що се отнася до искането за отмяна на спорните известия, Общият съд най-напред решава, че възраженията за недопустимост са били представени от Парламента в определения срок, тъй като той трябва да се изчислява, като се вземе предвид десетдневният срок поради отдаленост [13].

24. По-нататък Общият съд приема, че спорните известия не са увреждащи актове [14]. След като отбелязва, че сам по себе си фактът, че новият начин на изчисляване на пенсиите е приложен от април 2019 г., не е достатъчен, за да се приеме, че Парламентът е изразил окончателна позиция относно размера на пенсиите [15], Общият съд стига до извода, изхождайки от текста на спорните известия и от предоставената на жалбоподателите възможност да представят становище, която е припомнена в известията и която те са упражнили [16], че отговорите на Парламента до жалбоподателите представляват окончателните решения на тази институция и следователно не могат да се разглеждат като чисто потвърдителни актове на спорните известия [17].

25. Накрая Общият съд приема, че обстоятелството, че спорните известия не уточняват в какъв срок Парламентът ще отговори на становищата на жалбоподателите, е ирелевантно, също както и оплакванията за липса на мотиви и за нарушение на принципа на пропорционалност [18].

[12] Г-н Melandri умира на 27 октомври 2019 г. На 30 януари 2020 г. Общият съд е уведомен, че г-н Loris Torbesi възнамерява да продължи производството.

[13] Вж. точки 45—48 от обжалваното определение.

[14] Вж. точка 57 от обжалваното определение.

[15] Вж. точка 51, последно изречение от обжалваното определение.

[16] Вж. точки 52 и 53 от обжалваното определение.

[17] Вж. точки 56 и 60 от обжалваното определение.

[18] Вж. точки 61 и 62 от обжалваното определение.

26. На второ място, Общият съд приема, че представените от жалбоподателите изявления за изменение са явно недопустими, тъй като първоначалните им жалби не са били допустими към датата на тяхното подаване [19], и че при всички положения съдържащите се в тези изявления искания, отнасящи се до други „предварителни, подготвителни, последващи или свързани“ актове, трябва да бъдат отхвърлени като недопустими, тъй като не посочват достатъчно точно предмета на спора [20].

27. На трето място, Общият съд отхвърля като явно недопустими исканията на жалбоподателите Парламентът да бъде осъден да възстанови сумите, които неоснователно е удържал, като посочва, че съгласно постоянната съдебна практика той не може да дава задължителни указания на институциите на Съюза [21].

V. Искания на страните

28. Жалбоподателите молят Съда:

– да отмени обжалваното определение,

– да върне делото на Общия съд, и

– да осъди Парламента да заплати съдебните разноски в производството по обжалване на акта на Общия съд.

29. Парламентът моли Съда:

– да отхвърли жалбата, и

– да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски в производството по обжалване на акта на Общия съд.

VI. По жалбата пред Съда

30. Жалбоподателите изтъкват като главно основание обжалваемостта на спорните известия. При условията на евентуалност се поддържат две други основания, като едното е грешка при тълкуването на член 86 от Процедурния правилник на Общия съд, а другото — нарушение на принципа на състезателност, както и грешка при тълкуването на член 126 от този правилник.

A. По първото основание: обжалваемост на спорните известия

31. С това основание жалбоподателите критикуват извода на Общия съд, че спорните известия не са увреждащи актове, които могат да бъдат предмет на жалба за отмяна по смисъла на член 263 ДФЕС [22].

[19] Вж. точки 66 и 67 от обжалваното определение.

[20] Вж. точка 69 от обжалваното определение.

[21] Вж. точки 73 и 74 от обжалваното определение.

[22] Вж. точки 24 и 25 от настоящото заключение.

1. Доводи на страните

32. Жалбоподателите изтъкват:

– като главно основание, че съгласно практиката на Съда обжалваемостта на даден акт произтича от правните му последици, а не от окончателния му характер, a fortiori при липсата на установено правно основание, което да отличава неокончателния от окончателния акт. В случая спорните известия са породили последиците си върху размера на пенсиите, изплащани от април 2019 г. нататък; за изчерпателност жалбоподателите посочват:

– че не е било ясно, че спорните известия могат да бъдат последвани от решения, които не са чисто потвърдителни, че от съдържанието на отговорите на Парламента на становищата следвало, че те са чисто потвърдителни, и че Парламентът си противоречи, поддържайки, че е бил длъжен да приложи Решение № 14/2018,

– че естеството на спорните известия не може да се промени в зависимост от това дали са представени или не становища, при положение че не са необходими никакви други данни предвид решението на Парламента да транспонира автоматично Решение № 14/2018, и че при липсата на информация за срока, в който Парламентът ще отговори, те не са могли да изчакат, за да подадат своите жалби, и

– че г-жа Allione (дело T-396/19) подава жалба срещу отнасящото се до нея спорно известие на датата, на която Парламентът е отговорил на писменото ѝ становище, тоест в деня, в който този акт е станал окончателен.

33. Парламентът поддържа, че намаляването на размера на пенсията е можело да претърпи промяна с оглед на становището на жалбоподателите и че окончателната му позиция е била приета след спорните известия, както следва от текста на тези известия и от упражняването на възможността за заинтересованите лица да представят писмени становища. Липсата на правно основание, позволяващо посочените известия да се считат за подготвителни, не оказва никакво влияние върху тяхната квалификация, тъй като практиката на Парламента цели да се гарантира правото на засегнатите лица да бъдат изслушани преди приемането на окончателно решение за намаляването на размера на техните пенсии. Що се отнася до незабавното действие на същите тези известия, Парламентът изтъква неокончателния им характер.

2. Анализ

34. С първото основание жалбоподателите по същество критикуват преценката на Общия съд относно критерия за правното действие, който позволява да се предостави възможност за обжалване по член 263 ДФЕС, с оглед на практиката на Съда.

35. Ето защо следва да се припомни, че за „обжалваеми актове“ по смисъла на този член се смятат всички разпоредби, приети от институциите, независимо от тяхната форма, които имат за цел да породят задължителни правни последици, които са годни да засегнат интересите на физическо или юридическо лице — жалбоподател, като променят

съществено правното му положение [23].

36. За сметка на това извън обхвата на съдебния контрол по член 263 ДФЕС остава всеки акт, който не поражда задължителни правни последици, каквито са подготвителните и чисто изпълнителни актове, обикновените препоръки, становищата, както и по принцип вътрешните инструкции [24].

37. За да се прецени дали обжалваният акт поражда такива последици, следва да се съобрази същността на този акт, както и намерението на автора му [25] и тези последици да се преценят с оглед на обективни критерии като съдържанието на посочения акт, като евентуално се държи сметка и за контекста на приемането му и правомощията на издалата го институция [26].

38. В този смисъл междинните мерки, чиято цел е да се подготви окончателното решение, по принцип не представляват актове, които могат да бъдат предмет на жалба за отмяна. Такъв е случаят, когато в тях се изразява неокончателното становище на институцията [27].

39. Срещу междинни актове не може да се подават жалби и ако е установено, че незаконосъобразността на тези актове може да бъде изтъкната в подкрепа на жалба срещу окончателното решение, по отношение на което те се явяват подготвителни. В такъв случай жалбата срещу решението, с което се слага край на производството, ще гарантира в достатъчна степен съдебна защита [28].

40. Освен това срещу спорното решение може да бъде подадена жалба за отмяна само ако, дори без да се променя текстът на диспозитива на предходното решение, изменението на някои от неговите мотиви е променило същността на решението в неговия диспозитив, при това като засяга интересите на жалбоподателите по смисъла на съдебната практика по член 263 ДФЕС. В противен случай става въпрос за потвърдителен акт, който не подлежи на обжалване по смисъла на този член.

41. В настоящия случай съгласно съдебната практика, съответстваща на припомнената в точки 35 и 38 от това заключение [29], Общият съд е отбелязал данните, изведени от съдържанието на спорните известия, а именно използваното понятие „проект“ и уточнението, че преразглеждането на пенсиите, както и събирането на недължимо платените суми за месеците януари—март 2019 г. щели да станат окончателни едва след изтичането на 30-дневния срок за изразяване на становище. Общият съд приема, че упражняването на тази възможност от жалбоподателите е станало пречка проектите за

[23] Вж. решения от 25 февруари 2021 г., VodafoneZiggo Group/Комисия (C-689/19 P, EU:C:2021:142, т. 48 и цитираната съдебна практика) и от 22 април 2021 г., thyssenkrupp Electrical Steel и thyssenkrupp Electrical Steel Ugo/Комисия (C-572/18 P, EU:C:2021:317, т. 46 и цитираната съдебна практика).

[24] Вж. решение от 22 април 2021 г., thyssenkrupp Electrical Steel и thyssenkrupp Electrical Steel Ugo/Комисия (C-572/18 P, EU:C:2021:317, т. 47 и цитираната съдебна практика).

[25] Относно липсата на значение на някои формални изисквания вж. решение от 17 юли 2008 г., Athinaïki Techniki/Комисия (C-521/06 P, EU:C:2008:422, т. 42—45).

[26] Вж. решение от 22 април 2021 г., thyssenkrupp Electrical Steel и thyssenkrupp Electrical Steel Ugo/Комисия (C-572/18 P, EU:C:2021:317, т. 48 и цитираната съдебна практика).

[27] Вж. решение от 13 октомври 2011 г., Deutsche Post и Германия/Комисия (C-463/10 P и C-475/10 P, EU:C:2011:656, т. 50 и цитираната съдебна практика).

[28] Вж. решения от 13 октомври 2011 г., Deutsche Post и Германия/Комисия (C-463/10 P и C-475/10 P, EU:C:2011:656, т. 53 и цитираната съдебна практика) и от 22 април 2021 г., thyssenkrupp Electrical Steel и thyssenkrupp Electrical Steel Ugo/Комисия (C-572/18 P, EU:C:2021:317, т. 50 и цитираната съдебна практика).

[29] Вж. точки 50 и 51 от обжалваното определение.

определяне на новите пенсии да придобият окончателен характер и че следователно писмата, изпратени след становищата на жалбоподателите, представляват окончателните решения на Парламента.

42. Освен това Общият съд приема, че тези писма не са чисто потвърдителни актове, тъй като спорните известия нямат какъвто и да е окончателен характер и в това отношение липсата на уточнение в тези известия за срока за отговор на Парламента е без значение.

43. В рамките на първото основание за обжалване жалбоподателите не оспорват констатациите на Общия съд относно съдържанието на спорните известия и контекста на издаването им. Жалбоподателите считат, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото при преценката на обжалваемостта на тези известия от гледна точка на правомощията на издалата ги администрация, като изтъкват, че известията са довели до незабавно намаляване на размера на пенсиите.

44. От точки 5, 6 и 51 от обжалваното определение следва, че Общият съд е констатирал, че спорните известия са издадени от Парламента, който разполага с правомощия за вземане на решения, и че Парламентът е длъжен да преразгледа размера на изплащаните пенсии в съответствие със системата за определяне на размера на пенсиите на членовете на Европейския парламент. Съгласно констатациите на Общия съд в този контекст практиката на ГД „Финанси“ на тази институция се състои в уведомяване на жалбоподателите през февруари 2019 г. за предстоящото преразглеждане на размера на пенсиите, произтичащо от автоматичната приложимост на Решение № 14/2018, а след това, два месеца по-късно, в уведомяването им с известията за ефективното му прилагане, както и за възможността да представят становища в срок от 30 дни, считано от изпращането на посочените известия.

45. От това следователно може да се направи изводът, че Парламентът недвусмислено е приел мярка, която има правни последици, засягащи интересите на жалбоподателите, и която е задължителна за тях.

46. За да приеме, че спорните известия не представляват решения, Общият съд се основава на съществуващата възможност за изразяване на становище след издаването на тези известия и констатира, че тя е била упражнена, че становищата на жалбоподателите са били разгледани и че недължимо платените след януари 2019 г. суми не са били събрани.

47. Така Общият съд не е взел предвид следните обстоятелства, които произтичат от неговите констатации:

– получаването на становища не води до това спорните известия, засягащи интересите на жалбоподателите, да спрат да пораждат задължителни прави последици, и

– Парламентът със сигурност не би могъл да преразгледа решението си по същество, тъй като то задължително е обвързано с Решение № 14/2018.

48. От това следва, че при тези особени обстоятелства, които са много различни от тези, довели до цитираната от Общия съд в точка 50 от обжалваното определение съдебна практика, за разлика от известията от февруари 2019 г., спорните известия не могат да се

считат просто за уведомителни писма, които са били изпратени на жалбоподателите, за да се проучи гледната им точка и да може Парламентът да има най-голяма яснота, преди да приеме решение, или, с други думи, за необходим етап, преди да се ограничат правата им.

49. При това положение спорните известия биха могли да се разглеждат като предварителна или подготвителна позиция само ако Парламентът ясно беше посочил, че решението му за намаляване на пенсиите вследствие на Решение № 14/2018 би произвело конкретни последици единствено при условие че заинтересованите лица не представят становища или след изтичането на определен срок за представяне на такива становища, а настоящият случай не е такъв.

50. В това отношение е неотносима констатацията, че Парламентът не е приложил изцяло намаляването на размера на пенсиите, което е в сила от април 2019 г., като не е събрал недължимо платените между януари и март 2019 г. суми. Всъщност тази констатация не може да промени квалификацията на спорните известия, произтичаща от автоматичното преразглеждане на размера на изплатените и на бъдещите пенсии, доколкото материалноправните условия за връщане на недължимо платеното също са свързани с Решение № 14/2018.

51. Обжалваемостта на спорните известия се потвърждава от констатацията в точка 56 от обжалваното определение, че след изтичането на предоставения на пенсионера 30-дневен срок за изразяване на становище или в случай на отхвърлянето му, не се приема никакво друго решение в рамките на тази процедура за преразглеждане на пенсиите. Така при липса на процедура за повторно разглеждане, която да води до приемане на решение с подробни мотиви в отговор на становищата на пенсионерите, законосъобразността на акта за изменение на размера на пенсиите се преценява след изтичането на този срок с оглед на информацията, с която Парламентът е могъл да разполага към момента на уведомяване на пенсионерите.

52. Освен това при обстоятелства като тези по настоящия спор Парламентът няма основание да твърди, че жалбоподателите, които са изразили становище след получаването на спорните известия, е трябвало да изчакат тази институция да им изпрати в отговор потвърждение за намаляване на размера на пенсиите им, за да може този отговор на становищата им да се счита за окончателен и следователно обжалваем акт. Всъщност успехът на подобен подход от страна на жалбоподателите е твърде малко вероятен с оглед на принципа, че намаляването на размера на пенсиите е последица от Решение № 14/2018, съгласно повторената от Парламента информация, което ги излага на риска при липсата на нови обстоятелства отговорът му да се счита за потвърждаващ акт, който не подлежи на обжалване [30].

53. Предходният анализ се потвърждава от съдебната практика относно определението за увреждащ акт във връзка със споровете в областта на публичната служба в случай на оспорване на финансовите последици от дадено решение. Така месечният фиш за заплата може да покаже наличието на решение [31]. Когато в този фиш за заплата за първи път се материализира прилагането на нов акт с общо приложение относно определянето на финансови права, същият задължително означава, че спрямо адресата му е прието индивидуално административно решение, пораждащо задължително правно действие, което може да засегне пряко и непосредствено интересите на съответното длъжностно

[30] Вж. точка 40 от настоящото заключение.

[31] Вж. решение от 15 юни 1976 г., Wack/Комисия (1/76, EU:C:1976:91, т. 5).

лице. За сметка на това последващите извлечения от ведомостта за заплата от своя страна само отразяват запазването във времето на последиците на това първоначално индивидуално административно решение и могат да се квалифицират като потвърждаващи индивидуални административни решения [32].

54. Освен това следва да бъде припомнена постоянната съдебна практика, съгласно която, когато кандидат по конкурс изисква преразглеждане на взетото от конкурсна комисия решение, именно решението, взето от последната след преразглеждане на положението на кандидата, представлява актът, пораждащ неблагоприятни за него последици, тъй като взетото след преразглеждането решение замества първоначалното решение на конкурсната комисия [33].

55. Накрая, тъй като според мен обжалваемостта на спорните известия по смисъла на член 263 ДФЕС произтича основно от последователността на предоставената на жалбоподателите информация и от материализирането на общо решение при условия, които правят несигурна съдебната защита на жалбоподателите, считам за уместно да насоча вниманието на Съда към обхвата на решение от 28 юни 2018 г., Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Комисия [34].

56. В някои аспекти обстоятелствата по делото, по което е постановено това решение, се доближават до тези, на които се базира първото основание за обжалване. Всъщност Съдът отбелязва, че жалбоподателят е получил електронно писмо, което може да счита за уведомление за отхвърлянето на предложението му от Европейската комисия [35], и не е знаел за наличието на окончателното решение, взето от нея след датата на подаване на жалбата му. За разлика от Общия съд, който, за да отхвърли тази жалба като недопустима, приема, че тя е насочена срещу електронно писмо, на което Комисията не е автор, и че обжалваният акт има само неокончателен характер [36], Съдът прави извод от констатациите на Общия съд, че с оглед на особените обстоятелства в случая и за да гарантира на жалбоподателя правото на ефективна съдебна защита, същият е трябвало да признае, че предмет на жалбата срещу Комисията [37] е отмяната на окончателното решение.

57. Така в посоченото решение Съдът не се произнася по неокончателния характер на спорния акт, а по факта, че за жалбоподателя е било невъзможно да установи решението за изпълнение на Комисията, което представлява окончателният акт с оглед на проведеното производство, като взема предвид и факта, че спорното електронно писмо съдържа информация относно наличните способи за обжалване и че те са били приложени при незнание за решението за изпълнение [38]. В този смисъл посоченото съдебно решение заслужава особено внимание, тъй като илюстрира процесуалните последици, които трябва

[32] Вж. решения от 12 декември 2019 г., Tàpias/Съвет (T-527/16, EU:T:2019:856, т. 37) и от 5 декември 2012 г., Lebedef и др./Комисия (F-110/11, EU:F:2012:174, т. 36 и 37 и цитираната съдебна практика).

[33] Вж. решение от 5 септември 2018 г., Villeneuve/Комисия (T-671/16, EU:T:2018:519, т. 24).

[34] C-635/16 P, наричано по-нататък „решение Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Комисия“, EU:C:2018:510.

[35] В точка 66 от решение Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Комисия Съдът посочва, че „от текста на електронното писмо от 17 юли 2015 г., така както е посочен в точка 21 от настоящото решение, е видно, че [Изпълнителната агенция за иновации и мрежи (INEA)] изрично *уведомява [дружеството Spliethoff's Bevrachtingskantoor BV] за това, че неговото „предложение не [е] прието*“. Действително INEA уточнява, че *все още тече процедурата* за приемане на решението на Комисията относно подбора на проекти и за отпускане на финансови помощи. Все пак тя добавя, че *„ако приемането на това решение доведе до промени по отношение на Вашето предложение, което е малко вероятно, ще Ви уведомим с отделно електронно писмо*“. След това обаче [това дружество] не е получило в тази връзка друго писмо от INEA или от Комисията“. Курсивът е мой.

[36] Вж. решение Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Комисия (т. 31, 34 и 65).

[37] Вж. решение Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Комисия (т. 71).

[38] Вж. решение Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Комисия (т. 66—70).

да бъдат изведени в случай на неяснота относно естеството и обхвата на актовете по отношение на тяхното правно действие предвид техния текст и контекст [39]. Ето защо при условията на евентуалност предлагам на Съда да възприеме аналогични мотиви.

58. Въз основа на всички тези съображения стигам до извода, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е отхвърлил като явно недопустими подадените от жалбоподателите жалби за отмяна на спорните известия, с мотива че те не са обжалваеми актове, които могат да бъдат предмет на такава жалба на основание член 263 ДФЕС.

59. Ето защо предлагам на Съда да постанови, че е налице първото основание за обжалване, а оттам и да отмени обжалваното определение, без да е необходимо да се разглеждат второто и третото основание за обжалване, които са изложени при условията на евентуалност.

60. При все това с оглед на възможността Съдът да приеме, че първото основание не е налице, ще допълня анализа си с изложение по тези две други основания.

Б. По второто основание: грешка при прилагане на правото при тълкуването на член 86 от Процедурния правилник на Общия съд

1. Доводи на страните

61. В подкрепа на второто основание жалбоподателите изтъкват по същество, че изявленията за изменение се отнасят до актовете, които са направили окончателни първоначално обжалваните, на теория неокончателни актове. Следователно обявяването им за недопустими било нелогично, било в противоречие с изискването за процесуална икономия и представлявало отказ от правосъдие.

62. Те се позовават на решения от 9 ноември 2017 г., HX/Съвет [40] и Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Комисия, от които следвало, че член 86 от Процедурния правилник на Общия съд трябва да се тълкува така, че да се гарантира ефективна съдебна защита.

63. Освен това според жалбоподателите Общият съд неправилно е приел в точки 68 и 69 от обжалваното определение, че актовете, до които се отнасят изявленията за изменение, не са посочени достатъчно ясно.

64. Парламентът поддържа, че:

– основанието е безпредметно, що се отнася до г-жа Allione и г-н Torbesi [41], които не са подали изявление за изменение,

[39] Вж. в това отношение заключението на генералния адвокат Kokott по дело Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Комисия (C-635/16 P, EU:C:2018:28, т. 6 и 7). Генералният адвокат уточнява, че жалбоподателят в производството пред Съда е подал до Общия съд още една жалба за отмяна на решението за изпълнение на Комисията, срещу която Комисията е направила възражение, че е просрочена.

[40] C-423/16 P, EU:C:2017:848.

[41] Би трябвало да става въпрос за г-н Melandri, вж. точка 18 и бележка под линия 12 от настоящото заключение.

– окончателно приетите решения не замествали спорните известия и разрешението, възприето в решение Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Комисия, основано на извинимата грешка на жалбоподателя, не било приложимо в настоящия случай,

– доводите относно точки 68 и 69 от обжалваното определение били неоснователни поради ясно проведеното от Общия съд разграничение между окончателните решения на Парламента и останалите актове, посочени в изявлението за изменение, и

– принципът на ефективна съдебна защита не може да доведе до неприлагане на условията за допустимост, установени в член 86 от Процедурния правилник на Общия съд.

2. Анализ

65. В решение от 20 септември 2018 г., Испания/Комисия [42] Съдът припомня, че:

– видно от практиката на Съда, исканията на страните се характеризират по принцип със своята неизменяемост [43]. Член 86 от Процедурния правилник на Общия съд, който се отнася до изменението на жалбата, представлява кодификация на вече съществуващата съдебна практика относно възможните изключения от този принцип на неизменяемост [44],

– съгласно член 86, когато акт, чиято отмяна се иска, е заменен или изменен с друг акт, който има същия предмет, жалбоподателят може преди приключване на устната фаза на производството или преди решението на Общия съд да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството, да измени жалбата, за да се вземе предвид това ново обстоятелство, т.е. да измени предмета на жалбата,

– ето защо в качеството си на изключение от принципа на неизменяемост на производството член 86 трябва да се тълкува стеснително, и

– изменението на жалбата изисква от жалбоподателя да посочи недвусмислено и достатъчно ясно и точно предмета на спора и исканията на жалбоподателя, за да не се произнесе Общият съд извън петитума. Ето защо съгласно член 86, параграф 4, буква а) от Процедурния правилник на Общия съд изявлението за изменение трябва в частност да съдържа изменените искания [45].

66. Съдебната практика, цитирана както от Общия съд, така и от жалбоподателите в подкрепа на жалбата им, не се отнася до аналогични на повдигнатите в техните жалби процесуални въпроси.

[42] C-114/17 P, EU:C:2018:753, т. 52—54, 56 и 59 и цитираната съдебна практика.

[43] Вж. заключението на генералния адвокат Sharpston по дело Испания/Комисия (C-114/17 P, EU:C:2018:309, т. 40), в което се припомня, че „[ч]лен 76, буква г) от Процедурния правилник на Общия съд изисква от ищеца или жалбоподателя да посочи в исковата молба или жалбата си предмета на спора. По принцип страната не може да изменя предмета на спора в хода на производството, като исковата молба или жалбата трябва да се преценява единствено с оглед на исканията, съдържащи се в молбата или жалбата, с която се инициира производството“. В този смисъл генералният адвокат Sharpston се позовава на решение от 11 ноември 2010 г., Комисия/Португалия (C-543/08, EU:C:2010:669, т. 20 и цитираната съдебна практика).

[44] Вж. в това отношение уточненията в заключението на генералния адвокат Sharpston по дело Испания/Комисия (C-114/17 P, EU:C:2018:309, т. 42 и бележка под линия 23). В него също така се припомня, че става въпрос да се избегне издателят на обжалвания акт да може да измени оспорвания пред Съда акт или да го замести с друг, за да осуети образуваното производство.

[45] Относно това формално изискване, въведено през 2015 г. в Процедурния правилник на Общия съд, вж. заключението на генералния адвокат Sharpston по дело Испания/Комисия (C-114/17 P, EU:C:2018:309, т. 43 и бележка под линия 24, в която се припомня, че Общият съд е разрешил на жалбоподателя да измени жалбата си в съдебното заседание).

67. Посочената в точка 66 от обжалваното определение практика относно недопустимостта служи само за да се припомнят приложимите принципи, без да дава относими към конкретния случай примери. В действителност, в определение от 14 януари 2015 г., SolarWorld и др./Комисия [46] Общият съд е приел, че жалбата е недопустима поради липса на правен интерес, а в определение от 21 ноември 2019 г., ZW/ЕИБ [47] — поради просрочие.

68. Що се отнася до съдебната практика, на която се позовават жалбоподателите, фактите по делото, по което е постановено решение от 9 ноември 2017 г., HX/Съвет [48], не са сравними. Представителят на HX научава в съдебното заседание за съществуването на акта, с който се изменя актът, срещу който е подадена първоначалната жалба, и поради неточностите в текста на Процедурния правилник на Общия съд на езика на производството не потвърждава с писмен документ волята си да измени исканията си, направени в това съдебно заседание. Съдът приема, че Общият съд е трябвало да посочи на жалбоподателя грешката му и да му даде възможност да я поправи.

69. В делото, по което е постановено второто цитирано решение, а именно решение Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Комисия, Съдът не се произнася по условията за прилагането на член 86 от Процедурния правилник на Общия съд [49].

70. Предвид текста на член 86 и контекста, в който е допусната възможността за изменение на първоначалната жалба, с която е сезиран Общият съд, според мен не е възможно приложното му поле да се разшири така, че да обхване случаите, в които жалбоподателят не е преценил правилно обхвата на акта, чиято законосъобразност оспорва.

71. Всъщност, макар да обръщам особено внимание на факта, че член 86 от Процедурния правилник на Общия съд има за цел да отговори на изискването за процесуална икономия, което се състои в освобождаване на жалбоподателя от задължението да подаде нова жалба пред Общия съд в отделно производство, резервите ми се основават на изменението на предмета на спора, направено с изявлението за изменение, подчертано от Съда в решение от 20 септември 2018 г., Испания/Комисия [50].

72. При това изменение на първоначалната жалба е обосновано да се обърне особено внимание на зачитането на състезателния характер на производството [51]. Предвидените в член 86 формални изисквания са насочени към постигането на тази цел.

73. Макар да може да се приеме, че свързаната с тези изисквания взискателност е на подходящо равнище, като се има предвид, че определянето на обжалвания акт може имплицитно да следва от посоченото в жалбата, както и от всички доводи в нея, и че жалба, формално насочена срещу акт, който е част от съвкупност от актове, образуващи едно цяло, би могла да се счита за насочена при необходимост и срещу останалите

[46] T-507/13, EU:T:2015:23.

[47] T-727/18, непубликувано, EU:T:2019:809.

[48] C-423/16 P, EU:C:2017:848, т. 21.

[49] Вж. също в този смисъл заключение на генералния адвокат Sharpston по дело Испания/Комисия (C-114/17 P, EU:C:2018:309, бележка под линия 36).

[50] C-114/17 P, EU:C:2018:753. Вж. точка 65 от настоящото заключение.

[51] Вж. решение от 9 ноември 2017 г., HX/Съвет (C-423/16 P, EU:C:2017:848, т. 23).

актове[52], според мен условията за прилагане на член 86 от Процедурния правилник на Общия съд трябва да бъдат строго ограничени до случаите, в които е изменено окончателно решение.

74. С други думи, тъй като разпоредбите на член 86 не могат да се тълкуват с цел преодоляване на неяснотата относно естеството и обхвата на обжалваните актове, произтичаща от техния текст и контекст, според мен единствено тълкуването на понятието „обжалваем акт“ с оглед на такива обстоятелства гарантира ефективна съдебна защита и добро правораздаване[53].

75. С оглед на всички тези съображения считам, че трябва да се приеме, че не е налице второто основание за обжалване, тъй като Общият съд е приложил правилно постоянната практика на Съда, за да приеме главно, че са недопустими изявленията за изменение, които жалбоподателите, с изключение на г-жа Allione и г-н Torbesi по дела T-396/19 и T-437/19, подават на основание член 86 от Процедурния правилник на Общия съд и предвид възраженията на Парламента за недопустимост и с които целят отмяната на всеки друг предварителен, подготвителен, последващ или свързан с проектите на решение акт, известие или уведомление.

B. По третото основание: нарушение на принципа на състезателност и грешка при прилагане на правото с оглед прилагането на член 126 от Процедурния правилник на Общия съд

1. Доводи на страните

76. Жалбоподателите изтъкват, че:

– Общият съд е трябвало да им позволи, пряко или чрез втора размяна на писмени изявления, да отговорят на поддържаното от Парламента възражение за недопустимост на изявлението за изменение, и

– решенията на Общия съд за произнасяне по възраженията за недопустимост с решението по същество и отправените до Парламента искания за представяне на писмени становища показват, че недопустимостта на жалбите не е била явна.

77. Парламентът поддържа, че:

– основанието е безпредметно, що се отнася до г-жа Allione и г-н Torbesi[54], които не са подали изявление за изменение,

– от член 86, параграф 6 от Процедурния правилник на Общия съд следва, че той може служебно да провери допустимостта на изявлението за изменение, без да е изискал становището на жалбоподателите, и

[52] Вж. решение от 8 юли 2020 г., Neda Industrial Group/Съвет (T-490/18, непубликувано, EU:T:2020:318, т. 53 и цитираната съдебна практика).

[53] Вж. точки 55—57 от настоящото заключение.

[54] Би трябвало да става въпрос за г-н Melandri, вж. точка 18 и бележка под линия 12 от настоящото заключение.

– съгласно член 126 от този правилник Общият съд може във всеки един момент да се произнесе по недопустимостта на дадена жалба и приетите преди това процесуални решения са без значение.

78. В отговор на писмения въпрос на Съда по релевантността на член 86, параграф 6 от Процедурния правилник на Общия съд по отношение на нарушението на принципа на състезателност жалбоподателите поддържат, че тази разпоредба, която предоставя на Общия съд правомощието да преценява условията за допустимост на изявлението за изменение, не изключва прилагането по аналогия на член 130, параграф 4 от този правилник с цел да бъде получено становището на жалбоподателя по доводите, изтъкнати от ответника в подкрепа на повдигнатото от него възражение за недопустимост. Парламентът подчертава, че Общият съд е спазил принципа на състезателност, като му е дал срок, за да отговори на изявленията за изменение на жалбата, и се е произнесъл по допустимостта им с оглед на своята съдебна практика, без обаче да се основава на доводите в писмената защита на Парламента, припомнени в точка 65 от обжалваното определение.

2. Анализ

79. Член 86, параграф 6 от Процедурния правилник на Общия съд гласи, че „[б]ез да се предопределя съдържанието на решението на Общия съд по допустимостта на изявлението за изменение на жалбата, председателят дава срок на ответника за отговор по изявлението за изменение“.

80. Член 130, параграф 4 от този правилник, отнасящ се възраженията, по които Общият съд се произнася с определение, предвижда, че непосредствено след подаването на искането на ответника с отделна молба Общият съд да се произнесе по възражение за недопустимост, без да разглежда спора по същество, председателят определя срок, в който ищецът или жалбоподателят може да изложи писмено своите основания и искания.

81. В случая в подаденото на основание член 86, параграф 6 от въпросния правилник становище, посочено в точка 20 от обжалваното определение, Парламентът повдига възражение за недопустимост на изявленията за изменение на жалбите. От точка 21 от това определение може да се заключи, че посоченото становище е било съобщено на жалбоподателите, след като те са представили становището си по възраженията за недопустимост, повдигнати от Парламента срещу жалбите, което се потвърждава от посоченото в бележка под линия 3 от отговора на жалбоподателите на поставения от Съда въпрос.

82. На първо място, следва да се припомни, че съгласно член 83 от Процедурния правилник на Общия съд исковата молба или жалбата и писмената защита могат да се допълнят с реплика от ищеца или жалбоподателя и с дуплика от ответника, освен ако Общият съд реши, че втора размяна на писмени изявления не е необходима, тъй като съдържанието на преписката по делото е достатъчно пълно. Общият съд разполага с право на преценка, за да реши дали да разреши на жалбоподателя да представи писмена реплика в съответствие с тази разпоредба [55].

[55] Вж. определение от 15 януари 2020 г., BS/Парламент (C-642/19 P, непубликувано, EU:C:2020:32, т. 5 (становище на генералния адвокат Pikamäe, т. 7 и цитираната съдебна практика).

83. На второ място, трябва да се подчертае, че Общият съд е постановил, че изявленията за изменение са явно недопустими, на основание член 126 от Процедурния правилник.

84. Тази разпоредба обаче позволява на Общия съд, който служебно или въз основа на становищата, които са му представени в защита, разглежда допустимостта на дадена жалба, да реши дали жалбата е явно недопустима, без да подложи преценката си на обсъждане от страните, при това във всеки един момент от висящото производство.

85. Следователно, ако жалбоподателят счита, че Общият съд не е приложил правилно посочената разпоредба, той трябва да оспори преценката на първоинстанционния съд относно условията, от които зависи прилагането на тази разпоредба [56]. Относими са единствено основанията, насочени срещу възприетите от Общия съд мотиви за недопустимост.

86. В случая решението на Общия съд се основава на постоянната съдебна практика, припомнена от него в точка 66 от обжалваното определение. Тези мотиви са критикувани в рамките на второто основание за обжалване.

87. При това положение предлагам на Съда да отхвърли твърденията по третото основание за обжалване като неоснователни.

Г. По жалбата в първоинстанционното производство

88. Ако Съдът реши да отмени обжалваното определение, следва да се постави въпросът за възможността Съдът да разгледа делото.

89. Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, когато отменя решението на Общия съд, Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това, или да върне делото на Общия съд за постановяване на решение.

90. В случая, на този етап от производството Съдът не е в състояние да се произнесе по същество по жалбите, подадени от жалбоподателите пред Общия съд, тъй като последният се е произнесъл единствено по повдигнатото от Парламента възражение за недопустимост.

91. За сметка на това Съдът разполага с необходимите данни, за да се произнесе с окончателно решение по това възражение за недопустимост [57].

92. Ето защо предлагам на Съда да постанови, че посоченото възражение за недопустимост, основано на това, че спорните известия не могат да бъде предмет на жалба за отмяна, трябва да се отхвърли.

93. Поради това делото следва да се върне на Общия съд, който да разгледа подадените от жалбоподателите жалби за отмяна на спорните известия.

[56] Вж. определение от 15 януари 2020 г., BS/Парламент (C-642/19 P, непубликувано, EU:C:2020:32, т. 5 (становище на генералния адвокат Pikamäe, т. 10 и цитираната съдебна практика).

[57] Вж. решения от 9 юли 2009 г., 3F/Комисия (C-319/07 P, EU:C:2009:435, т. 98) и от 13 октомври 2011 г., Deutsche Post и Германия/Комисия, (C-463/10 P и C-475/10 P, EU:C:2011:656, т. 78). Вж. също решение от 28 февруари 2019 г., Съвет/Growth Energy и Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155, т. 128).

VII. По съдебните разноски

94. Връщането на делото на Общия съд за ново разглеждане е основание Съдът да не се произнася по разноските във връзка с проведеното пред него производство по обжалване.

VIII. Заключение

95. С оглед на гореизложените съображения предлагам на Съда:

– да отмени определение на Общия съд на Европейския съюз от 3 юли 2020 г., Tognoli и др./Парламент (T-395/19, T-396/19, T-405/19, T-408/19, T-419/19, T-423/19, T-424/19, T-428/19, T-433/19, T-437/19, T-443/19, T-455/19, T-458/19—T-462/19, T-464/19, T-469/19 и T-477/19, непубликувано, EU:T:2020:302),

– да отхвърли възражението за недопустимост, повдигнато от Европейския парламент пред Общия съд,

– да върне делото на Общия съд, който да се произнесе по исканията на г-н Carlo Tognoli и на другите жалбоподатели за отмяна на известията от 11 април 2019 г., изготвени от началника на отдел „Възнаграждения и социалноосигурителни права на членовете на ЕП“ в генерална дирекция (ГД) „Финанси“ на Европейския парламент относно адаптирането на размера на получаваните от тях пенсии вследствие на влизането в сила на 1 януари 2019 г. на Решение № 14/2018 на Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (Председателско бюро на Камарата на депутатите, Италия), и

– да не се произнася по съдебните разноски.